

ת"פ 64446/07/18 - מדינת ישראל ע"י נגד עזאדין אלאסד ע"י

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 64446-07-18 מדינת ישראל נ' אלאסד

בפני	כבוד השופטת אחינעם צוריאל
בעניין:	המאשימה
נגד	
הנאשם	עזאדין אלאסד ע"י ב"כ עוה"ד אבו עבד סמיר

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 15.11.16 סמוך לשעה 17:00 בהיכל בית המשפט בבאר שבע שהה הנאשם בתאי העצורים והחל לצעוק ולהשתולל. בהמשך פנו אליו הסוהרים כדי שיירגע והנאשם קילל את הסוהרים. כדי למנוע התססה של אסירים נוספים הוחלט להעביר את הנאשם לתא מבודד. מייד וסמוך לכך איים הנאשם על סוהר בכך שאמר לו "אני יודע איפה אתה גר, אני יזיין אותך". כמו כן הוסיף ואמר "עדן קבולי אתה גם על הכוונת שלי, אל תדאג יהיה בסדר" וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

3. הצדדים הגיעו להסדר דיוני ולפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, יורשע וישלח לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר, והצדדים יטענו לעונש באופן חופשי. לבקשת ההגנה התבקש שירות המבחן גם לבחון אפשרות ביטול ההרשעה.

4. **מתסקיר שירות המבחן** עולה כי הנאשם בן 34, נשוי ואב לשלושה ילדים בגיל 4 עד 6, בעל תעודת הוראה בחינוך ותואר שני בהנדסת תוכנה, אשר עובד במשרה חלקית ומשמש מורה בבית הספר התיכון בלקייה. הנאשם נעדר הרשעות קודמות, מתמודד עם סכיזופרניה ומקבל טיפול תרופתי מתאים. בעברו צריכת סמים ואלכוהול. לדבריו נעצר בחשד להצתה, והעימות עם הסוהרים נוצר על רקע חוסר איזון תרופתי וסירובם של הסוהרים לספק לו טיפול תרופתי, הנדרש עקב ניתוח ליזר שעבר בעינו. שירות המבחן העריך כי העבירה נעברה על רקע חוסר איזון נפשי ורגשי, וכי כיום הנאשם מאוזן, ועל כן הומלץ על הטלת צו מבחן למעקב אחר תפקודו ועל התחייבות להימנע מעבירה. עוד המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעת הנאשם, וזאת בשל היותו נעדר עבר פלילי, בשל לקיחת אחריות ובשל חוסר האיזון הנפשי שעמד ברקע לעבירה, וכן מתוך חשש לפגיעה בעתידו התעסוקתי ובעבודתו בתחום ההוראה, אשר מסייעת לדימויו העצמי ולתחושת המסוגלות מול קשייו הנפשיים.

טענות הצדדים

5. **באת כוח המאשימה** עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו. לשיטתה מדובר בפגיעה משמעותית בערכים המוגנים ובאיומים ברף הגבוה. המאשימה הפנתה לכמה פסקי דין שבהם הוטלו עונשי מאסר בפועל על נאשמים אשר הורשעו באיומים על עובדי ציבור. עם זאת עתרה למתחם הנע בין מאסר על תנאי ל-6 חודשי מאסר בפועל. המאשימה עתרה לדחות את המלצת שירות המבחן לביטול ההרשעה, וזאת בשל חומרת העבירה ובהעדר הוכחה לנזק קונקרטי. בסופו של יום עתרה להשתת עונש בחלקו התחתון של המתחם, עונש הכולל מאסר על תנאי, קנס, התחייבות וצו מבחן.

6. **בא כוח הנאשם** הדגיש בטיעונו את מחלת הנפש שעיימה מתמודד הנאשם ואת העובדה שהעבירה נעברה על רקע חוסר איזון תרופתי. בעניין חומרת העבירה טען כי מדובר באירוע נקודתי וכי לוחמי יחידת נחשון כלל לא חשו מאוימים עקב דבריו של הנאשם. הנאשם נעדר עבר פלילי, ומאז שעבר את העבירה לא נפתחו נגדו תיקים נוספים. עוד עמד בא כוח הנאשם על עבודתו של הנאשם כמורה בבית ספר תיכון ועל היותו עובד מדינה, אשר הרשעתו בדין עלולה להוביל להשעייתו משירות המדינה. בסופו של יום עתר לקבל את המלצתו של שירות המבחן ולבטל את ההרשעה.

דברי הנאשם

7. בדבריו לבית המשפט הודה הנאשם במיוחס לו, הצטער על מעשיו וציין את מצבו הנפשי בתקופה שעבר את העבירה וכן את ניסיונותיו ושאיתו לחזור למוטב.

עתירת הנאשם לביטול ההרשעה

8. טרם אפנה לקביעת מתחם העונש ההולם אדון בבקשתו של הנאשם לביטול הרשעתו. על פי ההלכה, האינטרס הציבורי מחייב כי מי שנמצא אשם בדין יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל, והימנעות מהרשעה שמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן: **"הכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, ומי שטוען את ההיפך שומה עליו לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיבידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי"** [ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97)].

10. כידוע, בעקבות הלכת כתב "הימנעות מהרשעה אפשרית איפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

11. שירות המבחן מצא לנכון להמליץ על ביטול הרשעתו של הנאשם מאחר שמדובר בעבירה ראשונה, אשר נעברה על רקע חוסר איזון במצבו הנפשי, ומאחר שהרשעה עלולה לפגוע בעתידו התעסוקתי כמורה. עם זאת, כידוע המלצת שירות המבחן היא בגדר המלצה בלבד. במקרה דנן לא מצאתי כי המלצת שירות המבחן תואמת את כללי הפסיקה באשר לענישה הראויה ובאשר לאי-ההרשעה.

12. אשר לסוג העבירה - מדובר בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. אין צורך להכביר מילים על אודות האלימות הרבה הפושה בחברה הישראלית, הן בשיח אלים הן במעשים תוקפניים, שהם לא אחת תולדה של מלל מאיים. שיח אלים זה חמור שבעתיים כאשר הוא מופנה לממלא תפקיד אכיפה ציבורי, כדוגמת סוהר שבא לעשות את מלאכתו. לסוהרים ממשק הדוק עם אסירים ועם עצורים, ועל כן הם זקוקים להגנת בית המשפט כדי למלא את המשימות שהציבור שלח אותם למלא. איום על עובד ציבור הממלא אותה שעה תפקיד לפי דין אינו רק איום אישי עליו כי אם פגיעה בהשלטת החוק וקריאת תיגר על שלטון החוק. התנהגות כזו ראויה להוקעה ולגינוי בד בבד עם הטבעת חותם פלילי עליה. ביטול הרשעה בעבירה מעין זו משדר מסר הפוך.

13. ברע"פ 2660/05 **אונגרפלד נגד מדינת ישראל** עמד בית המשפט העליון על תפקידו החשוב של בית המשפט במלחמה בתופעת האלימות ההולכת וגוברת כלפי עובדי ציבור ועל הצורך בהגנה עליהם:

"ההגנות הציבוריות מחייבת אף היא כי החברה תפרוש הגנה על מי שפועל בביצוע תפקיד ציבורי למען מילוי משימות בשירות הציבור, ולא תותיר אותו חשוף לנפשו, בלא הגנה כלפי המתנכלים לו במילוי תפקידו. עובד כזה, החשוף לא אחת גם למצבים של סיכון עצמי, ראוי להגנת החברה, שאת טובתה הוא מקדם במילוי תפקידו. הותרו בלא הגנה מיוחדת עלולה לפגוע פגיעה קשה לא רק בו, אלא גם באינטרס ציבורי רחב. ומעבר לכל אלה: ההגנה על עובדי הציבור מפני פגיעה במהלך מילוי תפקידם נועדה להגן גם על דמותו ותדמיתו של השירות הציבורי בעיני הציבור [...] האינטרס הציבורי הרחב מצדיק, אפוא, פרישת הגנה מיוחדת על השירות הציבורי ועובדיו, בין היתר, בדרך של יישום נורמות פליליות שנועדו למנוע ולהרתיע מפני מעשי פגיעה לא ראויה בהם..."

14. בנסיבות אלה, אינני סבורה כי אפשר לוותר על ההרשעה בסוג העבירה שבה הורשע הנאשם (ראו גם רע"פ 5579/10 **קריה נ' מדינת ישראל** [להלן: עניין קריה]).

15. יתרה מזאת, הנאשם לא הוכיח קיומו של נזק קונקרטי וממשי לסיכויי שיקומו. למעט טענה כללית אשר נטענה בעלמא, שלפיה הרשעה בפלילים אינה מאפשרת העסקה בשירות המדינה, לא הובאה כל ראיה בעניין. הנאשם הורשע בתיק זה לפני חודשים מספר. למרות זאת, לא הונחה לפני בית המשפט ראיה המעידה על הפסקת העסקתו במשרד החינוך או כל ראיה אחרת המבססת נזק קונקרטי אשר ייגרם לנאשם בשל הרשתתו בדין. הנאשם לא הביא כל מסמך שיש בו כדי ללמד על דרישות המדינה בהעסקת עובדי הוראה. יש להניח כי התאמתו של הנאשם לכל תפקיד ומשרה תיבחן לאחר בחינת מכלול השיקולים הרלוונטיים (ראו למשל רע"פ 9042-17 **עאבד נגד מדינת ישראל**).

16. פסיקתו של בית המשפט העליון עקבית וברורה, ולפיה על מי שמבקש להימנע מהרשעה להראות כי ההרשעה תזיק לו נזק **קונקרטי ובלתי-מידתי**, להבדיל מהפגיעה - הנגרמת באופן טבעי מעצם ההרשעה - בעתידו של כל אדם שזוהי הרשתתו הראשונה. הנאשם לא עמד בנטל זה.

17. בסיכומי של דבר מצאתי לדחות את בקשתו של הנאשם לביטול הרשתתו.

קביעת מתחם העונש ההולם

18. מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נקבע בהתאם לעקרון ההלימה, ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. ביישום עקרון ההלימה וקביעת מתחם העונש במקרה קונקרטי יתחשב בית המשפט בשלושת אלה: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

19. עבירת האיומים חולשת על הערך המוגן של השמירה על שלווה נפשו של האדם בעבור האפשרות לחיים חופשיים מלחצים, היינו שמירה על אוטונומיית הפרט ועל תחושת הביטחון האישית.

יפים לעניינו דברים שנאמרו בהקשר זה בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פד"י מג (3) 373, 379:

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים Per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת..."

21. כך גם ברע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל:

"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום."

22. לפגיעה בערך זה משקל מוגבר כאשר מדובר באיום מצד עצור או אסיר על סוהר הממלא את תפקידו. יש אינטרס ציבורי ברור במתן האפשרות לסוהרים לעשות את עבודתם בצורה חופשית ולשמור על הסדר בתוך מתקני הכליאה בלי שאסירים ועצורים יהלכו עליהם אימים. בעניין זה יפים דבריו של כבוד השופט ג'ובראן בעניין קריה הנ"ל:

"יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים."

חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור על מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד [...] מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 8.3.1988)). בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם (רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 13.8.2008)). על כן בתי המשפט מחייבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים (רע"פ 1860/07 נחמני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) [14.6.2007]).

23. נוכח האמור, סבורתני כי מידת הפגיעה בערך המוגן במקרה זה אינה מן הנמוכות.

24. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה נתתי דעתי להבחנה בין איום מילולי לבין איום באמצעות אמצעי מדגים כגון סכין וכדומה, או אז מתחם העונש ההולם גבוה יותר. עם זאת, כפי שצינתי לעיל, חומרה מיוחדת יש באיומים על עובדי ציבור. עובד הציבור ממלא את תפקידו עבור הציבור אך מוצא עצמו חשוף לתגובות קשות מצד אזרחים, שמטרתן להטיל אימה בליבו ולמנוע ממנו לעשות את עבודתו. יתרה מזאת, הנאשם באיום שהשמיע ביקש "להעתיק" את העימות שבין סוהר ועצור אל המגרש הביתי, אל מחוץ למסגרת עבודתו של הסוהר ואל חיו הפרטיים. הדבר מחמיר שבעתיים את הפגיעה בתחושותיו של הסוהר.

25. מנגד קיימים גם אלמנטים הממתנים במידת מה את מידת האשם הכרוכה בעבירה. אין מחלוקת כי לא מדובר בהתנהגות מחושבת ומתוכננת אלא בהתנהגות בעלת אופי ספונטני וסוער של הנאשם, אשר הושפעה מתחושותיו כי זכויותיו קופחו, והדבר ניכר בהשתוללות, בצעקות ובקללות לאורך כל האירוע.

26. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מלמדת כי בעבירות איומים כלפי סוהרים או אנשי מרות אחרים מוצג מנעד של עונשים, אשר נע בין תקופות מאסר בפועל של חודשים אחדים (ובמקרים חמורים במיוחד גם למעלה מזה) ובין מקרים שבהם נגזר מאסר על תנאי לצד קנס או התחייבות. ראו למשל:

א. ע"פ (מחוזי ב"ש) 38759-05-14 **זגורי נ' מדינת ישראל** (21.1.15) - המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת איומים, לאחר שמסר "דרישת שלום" לבעלה של הסוהרת שהיה עד במשפטו ולדבריו מנע ממנו לצאת לחופשות. על המערער נגזרו 6 חודשי מאסר בפועל, מהם רק חודשיים במצטבר, וכן מאסר על תנאי, התחייבות בסך של ₪10,000 ופיצוי בסך ₪5,000. ערעורו נדחה.

ב. ת"פ (שלום י-ם) 11834-11-14 **מדינת ישראל נ' מיקו מרלי** - לאחר ניהול הוכחות הורשע הנאשם באיומים בעודו עצור בבית המעצר. הנאשם קילל סוהר וכן הוסיף ואיים עליו באומרו "אנחנו ניפגש בחוץ

ואני אדאג שיהרגו אותך". בית המשפט קבע מתחם הנע בין מאסר על תנאי וקנס או התחייבות ובין שלושה חודשי מאסר לריצוי בפועל או בעבודות שירות, ובסופו של יום גזר עליו מאסר על תנאי וקנס בסך 2000 ₪.

ג. רע"פ 4902/14 **צבאן נ' מדינת ישראל** (16.7.14) - נדחתה בקשת רשות ערעור של מי שהורשע בעבירות של איומים והעלבת עובדי ציבור כלפי סוהרים. בית המשפט העליון אישר את גזר הדין, שבו הופעל מאסר על תנאי בן 6 חודשים וכן הוטלו 5 חודשי מאסר בחופף ובמצטבר, כך שבסך הכול הוטלו 8 חודשי מאסר בפועל.

ד. רע"פ 4935/17 **סימנדיוב נגד מדינת ישראל** ((24.08.2017) - בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור שהוגשה מטעם נאשם שנגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. הנאשם הורשע בארבע עבירות איומים ובעבירה של הפרעה לעובד ציבור לאחר שאיים על סוהרים בהיותו אסיר. לנאשם היה עבר פלילי מכביד.

ה. ת"פ (שלום רמ') 7705-03-18 **מדינת ישראל נ' אמסעאד** (25.02.20) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן ובתיק נוסף בעבירות איומים. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי איים הנאשם על מנהל בחברה שבה עבד לאחר שהובא עובד נוסף לצורך תחזוקת רכבים, וזאת בשלושה אירועים שונים. על פי כתב האישום בתיק המצורף איים הנאשם במשרדי הרווחה על עובדת סוציאלית עת דרש ממנה לטפל בעניינו בזמן שטיפלה באחר. בית המשפט קבע כי מדובר בשני אירועים נפרדים וקבע שמתחם העונש ההולם בתיק העיקרי נע בין מאסר מותנה לבין 3 חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות, והמתחם בתיק הנוסף נע בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר על הנאשם מאסר בן 45 יום אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, 4 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים.

ו. עפ"ג (מחוזי מר') 30868-08-13 **חגאג נ' מדינת ישראל** (17.11.13) - הנאשם הורשע בעבירת איומים לאחר שמיעת הראיות. לפי הכרעת הדין, בזמן שהותו בכלא איים על מפקד הכלא באומרו כי אם ידע שחברתו עומדת מאחורי אי-יציאתו לחופשה הוא ישחט אותה מקצה לקצה, ובאומרו כן החווה תנועה על צווארו. בית המשפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין עונש צופה פני עתיד לבין כמה חודשי מאסר וגזר על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל במצטבר ל-5 חודשי מאסר על תנאי שהפעיל, כך שסך הכול הוטלו על הנאשם 9 חודשי מאסר לצד מאסר על תנאי, קנס והתחייבות. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור לעניין העונש וקבע כי הנאשם ירצה עונש של 4 חודשי מאסר בעבודות שירות.

ז. ע"פ (מחוזי מר') 35610-09-20 **אבו גאנם נ' מדינת ישראל** (29.11.20) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של איומים. על רקע סירובה של מנהלת אגף החינוך בעירייה לבקשתו בנושא בתו הלך הנאשם אחר ראש עיריית רמלה ואיים עליו. ארבעה ימים עובר לאירוע דלעיל איים הנאשם על מנהלת מחלקת בתי ספר בעיריית רמלה, אשר הודיעה לו כי הבקשה בעניין בתו נדחתה. בית משפט השלום קבע שמתחם העונש ההולם נע בין כמה חודשי מאסר בפועל שאפשר לרצותם בדרך של עבודות שירות ובין שנת

מאסר בפועל וגזר עליו 7 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, 4 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים.
הערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי נדחה.

ח. ת"פ (שלום ב"ש) 48710-07-21 **מדינת ישראל נ' דהיני** (3.10.21) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת איומים על עובדת סוציאלית כאשר זו סירבה למסור פרטים על אודות מקום המקלט של אחותו. בית המשפט קבע מתחם עונשי הולם שנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית.

ט. ת"פ (שלום ראשל"צ) 65668-05-19 **מדינת ישראל נ' בן נון** (06.06.2021) - הנאשם הורשע באיומים ובהעלבת עובד ציבור - עבירות כלפי פקחיות עירייה - ונגזרו עליו עונשים של חודש מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי לכל מתלוננת וקנס.

י. ת"פ (שלום חי') 71060-05-19 **מדינת ישראל נ' עמאשה** (30.05.2022) - הנאשם הורשע בעבירות של איומים והפרעה לעובד ציבור, שעניינם בכך שאיים על פקח רשות הטבע והגנים, חטף מצלמה מידיו והטיח אותה ברצפה. בית המשפט גזר על הנאשם מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

27. בהינתן כל המפורט לעיל - על אף שסבורתני כי עמדת המאשימה נוטה מעט לקולה לא אחרוג ממנה, ואני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין שישה חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית.

קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם

28. במקרה דנן לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם לחומרה או לקולה. הנאשם נטל אחריות על מעשיו, ומאמציו לחזור למוטב ניכרים. כמו כן, נתתי דעתי לפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו, להעדר עבר פלילי ולמחלת הנפש שעמה הוא מתמודד, כפי שצוין בתסקיר שירות המבחן.

29. עוד נתתי דעתי לחלוף הזמן. מאז שנעברה העבירה חלפו כשש שנים, ובמהלך תקופה זו הקפיד הנאשם על אורח חיים נורמטיבי ולא נפתחו נגדו תיקים נוספים.

30. עם זאת, יש ליתן את הדעת לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים. חברה שומרת חוק אינה יכולה להשלים עם התנהגות אלימה ופורעת חוק או לגלות כלפיה סובלנות או סלחנות. אין כל ערך ברטוריקה המגנה אלימות כאשר אינה מגובה בענישה מרתיעה. אשר על כן, לא מצאתי להסתפק בענישה שהומלצה על ידי שירות המבחן.

סוף דבר

31. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל, מצאתי לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם. אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים.

המאסר המותנה יופעל אם בתוך תקופה של שלוש שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת איומים.

ב. קנס בסך ₪1000 או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.12.22.

את הקנס אפשר לשלם כעבור 3 ימים מהיום באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה: www.eca.gov.il.
- במוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) בטל' 35592* או בטל' 073-2055000.
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת שוברי תשלום).

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ח תשרי תשפ"ג, 23 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים.